

Kouzlo byrokracie

Kateřina Kňapová

1.místo v kategorii dospělí

Vik Septimus Holzer seděl ve své podzemní kanceláři a pečlivými tahy pracovního brku vyplňoval čtvrtletní hlášení o magických incidentech v gesci Úřadu pro regulaci magie. Z práce ho náhle vytrhl tlumený výbuch někde v horních patrech. Ze stropu na papír hlášení napadala omítka a Vik jen potlačil nadávku. Bude to muset předělat.

Nejdřív by ale měl zjistit, co se stalo. Vyběhl na chodbu a málem se přitom přerazil o své roucho. Sice jej nosil už dvacet tři let, pořád mu však připadalo sice důstojné, ale děsivě nepraktické.

Z protější kanceláře se vykolébal, jeden z jeho kolegů – Rob Evalius Vilo. Podobně jako Vik, i on skončil na tomhle úřadě proto, že jeho schopnost byrokracie dalece překračovala jeho schopnost kouzlení.

„Nevíš, co se stalo?“ otázal se ho Vik. Než stihl Rob odpovědět, ozval se další výbuch.

Vik se rozběhl k výtahu, aniž by tušil, co vlastně bude dělat, až se dostane k centru dění. Rob ho následoval. Vikovi běželo hlavou, že výbuchy znamenají bitvu. Měl se on jako úředník vůbec zapojovat do bitvy? Vždyť k tomu nemá žádné osvědčení.

Než myšlenku stihl domyslet, výtah se otevřel. Vstupní hala úřadu byla plná kouře. Udělali s Robem několik opatrných kroků. Mimo praskání ohně neslyšeli nic. Jedna z chodeb, které do atria ústily, byla zatarasená, a tak se rozhodli vydat na druhou stranu.

Rob vyjekl, když narazil na něco, co rozhodně nebyl kus zhroucené zdi. Člověk! Zraněný. Klekl si k němu a otočil jeho umazanou tvář k sobě. Čaroděj otevřel oči a mělce vydechl: „Už je pryč?“

„Kdo?“ nahnul se nad něj i Vik.

„Zora.“

„Zora?“

„Půlnoční čarodějnice, přišla se mstít,“ čaroděj opět upadl do bezvědomí.

„No nazdar,“ pronesl Vik. Sice byl jako úředník zvyklý, že si na ně lidi čas od času stěžují, ale že by některý z nich přišel a podpálil úřad, to ještě nezažil. Podíval se na Roba s otázkou v očích – co budou s tou čarodějnící dělat, pokud na ni narazí.

„Možná bychom měli prostě jít zase zpátky do kanceláře.“ nadhodil Rob s pokrčením ramen.

„A nechat úřad jen tak vyhořet?“ Ve Vikovi se najednou vzmohla nečekaná vlna loajality.

„No, co chceš dělat?“ opáčil Rob. „My jsme úředníci, nejsme bojovní čarodějové a nemáme na to papíry. Kdybychom použili kouzla k boji, ještě by nás za to mohli popotahovat pro neoprávněné využití magie.“

„Neoprávněné použití magie,“ Vika jako by něco osvítilo. Otočil se a začal ohmatávat očouzené zdi. Rob se na něj nechápavě díval.

„Neoprávněné použití magie!“ Křikl na něj Vik, jako kdyby bylo jasné, co tím myslí. Když Rob nereagoval, protočil panenky a opět se otočil ke zdi.

Po chvíli se z jeho hrdla vydralo vítězné vyjeknutí. V ruce držel roztržený a napůl ohořelý papír.

„Co to je?“

„Bezpečnostní řád úřadu.“

„No a?“

„No a?!“ Vik byl v šoku z Robovy nechápavosti. „Tady se přece vysloveně píše, že bez dalšího povolení není možné v prostorách úřadu využívat bojovou magii.“

„A myslíš, že ta baba čte náš bezpečnostní řád?“

„To je přece úplně jedno. Pokud ji s tím konfrontujeme, aktivují se vnitřní ochranné mechanismy úřadu.“

„Ahá,“ Rob začínal chápat. Vik Zoru nechtěl porazit bojem, ale byrokracií. Pokud nebude mít platné povolení, nebude moci dál používat bojovou magii. „Ale co když nás předtím zabije?“ zapochyboval.

„Proto musíme mít to lejtstro připravené hned,“ prohlásil Vik bojovně. „Musíme na recepci pro její záznam.“

Rychle proběhli atriem. Počítač recepcce byl naštěstí odemčený, takže Robovi netrvalo moc dlouho, než se dostal k záznamům o návštěvách. Zora využila návštěvní hodiny pro magickou veřejnost. Vik přemýšlel, jestli prostě chtěla napáchat co největší škodu, nebo má vyšší cíle. Věděl, že patro, kde sídlí vedení, je ochráněné různými bariérami, ale Zora byla skutečně mocná, soudě dle škod, které napáchala v atriu. Briskně vytiskl její vstupní formulář a k tomu prázdné povolení a vyrazil spolu s Robem směrem k prastarému páternosteru.

Když pomalým tempem stoupali až do nejvyšších pater budovy, Vik cítil, jak opadá adrenalin. Nepřepálil to přece jen? Myslet si, že zachrání ředitelku úřadu před čarodějnící Zorou? K čertu, vždyť ředitelka Bílá byla určitě schopná zastavit ji sama, byla to čarodějka kategorie sedm, druhé nejvyšší možné, zatímco on i Rob byli čarodějové kategorie dva, a proto to byli jen úředníci.

Než ale Vika stihla opustit veškerá odvahy, byli v posledním patře. Opatrně našlapovali, oba formuláře v rukách natažených před sebou jako štít. Ani jeden z nich tohle ještě nikdy

nedělal. Z kanceláří dál v chodbě se ozývaly zvuky tlumeného zápasu. Vilemíně se tedy zatím ředitelku Bílou nepovedlo porazit.

Jak se blížili k posledním dveřím, hluk byl čím dál silnější.

Už byli před nimi.

Vik zadržel dech a pokynul Robovi, aby se připravil otevřít dveře. Klouby, ve kterých svíral formuláře, byly úplně bílé.

Klika cvakla, dveře se rozletěly.

„Půlnoční čarodějnice, okamžitě zanechte svého jednání. Nemáte povolení používat v budově Úřadu pro regulaci magie bojovou magii stupně dva a výše,“ zadrmlil Vik se zavřenýma očima a čekal, že ho každou chvíli sežehne plamen ohnivé stěny ze Zořiných rukou.

Ale nestalo se nic. Otevřel oči. Čarodějnice jen zlostně civěla a nemohla se pohnout. Kolem ní vibrovala zvláštní zlatá aura, jak se aktivovaly vnitřní ochranné mechanismy budovy.

„No vidíte, to mě nenapadlo,“ pronesla s překvapivým klidem ředitelka Bílá. Její kancelář vypadala podobně zuboženě jako atrium – stěny a nábytek očouzený, rozbitá okna, všude poletující zbytky papírů. Bílá byla kupodivu v pořádku.

Vik si pomyslel, že by si asi poradila i bez nich, ale to už k němu ředitelka mířila s nataženou rukou: „Moc vám děkuji, pánové, ne všichni by se na vašem místě zachovali stejně odvážně. Úřad i já osobně jsme vám zavázáni.“

Robovi uniklo z úst potěšené vypísknutí. Vik se snažil si zachovat více profesionální výraz: „Pravidla platí pro všechny. I pro ty, kdo chtějí, ehm, zničit náš úřad.“

„To zcela jistě,“ usmála se Bílá. „Bohužel tento incident ukázal, že náš systém vnitřní bezpečnosti má své limity, které je třeba odstranit.“ Zkoumavě se na Vika zadívala: „Nechtěli byste být součástí pracovní skupiny, která to bude mít na starosti?“

„Nene, to my necháme povolanějším,“ couvl poplašeně Vik o dva roky zpět, a přitom narazil do Roba.

Bílá si je oba přeměřila: „No dobře, jak chcete. Nicméně...dám pokyn personálnímu, abyste dostali oba mimořádnou odměnu. To je to nejmenší, co pro vás mohu udělat.“

Vincent usoudil, že je ideální příležitost přece jen chtít ještě něco dalšího: „A paní ředitelko? Nemohli bychom i tady s kolegou dostat nějaké lepší kanceláře? Jsme teď v podzemí a tam to není moc hezké.“

„Jistě, to je maličkost,“ kývla ředitelka hlavou. „Teď, když mě omluvíte, ráda bych zahájila úklid,“ mrkla na znehybněnou Zoru.

Vik a Rob rychle kývli hlavou a zamířili k páternosteru. Oba sotva drželi na nohou. Opatrně nastoupili do kabiny.

„To bych nemohl dělat,“ prohodil Rob tiše.

„Co?“

„Bojovou magii.“

„Jo, já taky ne...ještě, že jsme jen čarodějové druhé kategorie.“ Pronesl Vik otřel si tvář dlouhým rukávem svého roucha. „Zlatý výkazy.“